

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

1. Opera, ex gratia etiam Dei facta, prædestinationis propriæ causa
meritoria esse nullatenus possunt.
-

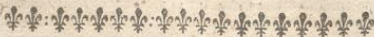
[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

gratia se Deum adiungere: & hanc esse Molinæ nostri, sententiam cum ex eius principiis de concordia, tum ex meritis in re præsentis suæ declaratione præmissa, tum denique ex testimoniis ipsius, quæ reputantur à nonnullis aduersa, constat aperte. Primum ex d. 10. etenim solum docet præstari nobis conatibus ex parte nostra Dei auxilia adesse ut operemur ad salutem oportune, seu quod idem est conuenit: quibus præstus sensus non solum aduersus non est, sed facile continetur, & exprimitur. Præsertim adiuncto testimonio, secundo disputationis eiusdem, quod primi illius explicatio à Molina subiungitur: scilicet, eodem modo Deum nos præuenire gratia sua ad bonam moraliter, & honestam operationem efficiendam, atque ad physicas quasvis operationes volentes physice operari voluntate concurrere, quæ suam nobis ex parte actus primi antecedenter ad absolutam operationem, quam ex nobis solum physice absolute producere nequimus, ex parte actus primi adiungit voluntati nostræ, ut pro libito ipsa vires physice absolute operemur, sed vero, quid aliud testimonio 3. ex d. 14. (ubi hanc gratiæ auxilium meritis Christi iure attribuit) contineri videtur, ex eo, quod dicat, semper præsto Dei gratiam nobis conantibus in bonum adesse, non autem quæ semper, sed *sæpe* solum *excitemur omnino*: quibus quoadque ad conatus nostros bonos Dei gratia excitare nos ac præueniri negasse videtur, ac proinde admittere absque gratia Dei excitante, & præueniente posse nos conatus absolutos in bonum habere atque ad gratiam supernaturalem disponi.

8. Aduerte Molinam duplex gratiæ supernaturalis genus, ad duplicis etiam generis actus supernaturales cum Ariminensi admisisse (quæ fufus postea Valquez noster citatis locis ex prima parte, & 1. a. ex instructo explicuit, constituit atque multa eruditione, & profunditate fundauit, ut nos tomo primo de ente supernaturali, clarius adhuc, ex eius mente, & eruditione fundauimus) nempe gratiæ, & operum supernaturalium, aliorum quidem supernaturalium quoad modum solum, cuiusmodi, & actus virtutum moralium, & gratia Dei ad ipsos prærequisita est; aliorum vero etiam, quoad substantiam supernaturalium ut actus fidei, spei, & charitatis perfectæ, & auxilia gratiæ ad eos prærequisita. At ergo conatus nostros in bonum bonos moraliter, ex gratia Dei supernaturali, quoad modum necessario, iuxta eius doctrinam, & mentis suæ explicationem præfatam oriundos, nonnunquam ad gratiam: secundum substantiam supernaturalem ad supernaturales actus secundum substantiam, disponere, ac proinde, & eis gratiam hanc supernaturalem ab arbitrio nostro præueniri, tamen, sicut gratia omnis suorum, ita & supernaturalis hæc actus præueniat nostramque ad ipsos excitet voluntatem: Sed tamen cum ex eorum conatum præuentione, & dispositione gratia secundum substantiam supernaturalem ad suos supernaturales actus conferatur, tamen respectu illorum excitans, & præueniens absolute sit, alio respectu arbitrij absolute non omnino excitans, & præueniens est cum ad illam adeo conatibus illis, ex gratia alia etiam ortis, obtinendam prius excitata præuentione fuerit, atque inuigilauerit. Cum autem nullis honestis conatibus nostris præcedentibus gratia illa supernaturalis quoad substantiam, ad fidem verbi gratia, nobis à Deo (ut sepe à Christi meritis euenit) donatur: tunc quidem arbitrium nostrum absolute, & omnino, nec solum respectu actus fidei, à Dei gratia præuenitur, & excitatur: & hæc Molina nostri mens est, atque germana interpretatio: ut autem videas quanto nostrorum consensu sensus hic axiomatis receptus sit, lege nostros Valentium 1.2. quæst. 4. punct. 2. circa finem, quæst. 6. punct. 4. tit. gratiam non cadere sub merito, §. Porro & seq. 2. d. 1. punct. 1. argum. 5. & solut. punct. 4. ad 2. obiect. Bellam. 6. de grat. & lib. arbitrij. c. 6. ad 3. obiect. consone addita lib. 2. c. 8. ad 3. argum. Valquez citatis locis, post quem omnes. Soar. 1. p. lib. 2. de causa prædestinationis c. 6. maxime c. 7. 9. & 18. lib. 3. de auxil. c. 2. fufus lib. de grat. locis fere supra citatis, Meratius, & Alarcon. de Prædest. Arrubal. 1. p. d. 7. Herize supra, Granados infra citandus. Fasol. 1. p. quæst. 2.3. art. 5. num. 2. & 3. commentarij. Ariaga tom. 1. d. 37. lect. 1. à §. dicendum. Ioannes Præ-

Christoph. de Ortega de Deo Vno, Tomus II.

positus 1. p. quæst. 2.3. art. 8. dub. 3. num. 30. §. Dico opera naturalia ipsius prædestinari, ac deinceps, atque vno verbo reliqui; tamen, ut dixi, qui opera virtutum moralium gratia Dei auxiliante non indigere putant, ista hæc illa antiquorum aliquot impugnatorum sententiam defendi etiam posse, non multo operæ pretio contendant.

QVÆSTIO IV.

Possunt dari operibus ex Dei gratia ortis causa meritoria prædestinationis propria?

DISCERNITUR hæc causa meritoria, aut moraliter disposita prædestinationis ex operibus ipsius prædestinati pure naturalibus, tamquid nullatenus posse definitum: unde verò ita exploratum est similibus operibus alterius à prædestinato, & alienis prædestinationis eius causam meritoriam, aut dispositam dari non posse, ut quæst. indignum à scholasticis merito iudicetur. Id enim operum puræ naturæ insufficientiam utrique quæstioni ad meritum ac dispositionem ad gratiam supernaturalem habet communem. De operibus vero ex gratia Dei ortis (de quibus est quæstio præfata) an causæ meritorie prædestinationis esse possint: duplex disputatio est valde diuersa: an operibus propriis prædestinati causa meritoria dari possit? an saltem alienis: atque ex diuersis principiis determinanda. De prima ergo agemus quæstione præfata, de alienis vero meritis q. 5.

CERTAMEN I.

Opera, ex gratia etiam Dei facta, prædestinationis propria causa meritoria esse nullatenus possunt.

PROBATUR in primis conclusio argumento Patrum (tanta legitimatis & energiae, ut à nemine Theologorum in dubium vocetur) ex 1. ad Ephes. elegit nos in ipso ante mundi constitutionem ut essemus sancti; & ad Rom. 8. vocauit nos vocatione sua sancta ut essemus sancti. Unde Hieron. ad Ephes. 1. August. de corrept. & grat. c. 9. & 1. de prædest. c. 18. line de dono perseverant. c. 13. & 14. ac epist. 17 & 10. item, q. 2. ad Simplician. atque alij Patres frequentissime inferunt: ergo non quia futuri eramus sancti. Similem illationem fecerunt Concil. Arausican. 1. Can. 28. Arausic. 1. Can. 2. ex 1. ad Timot. iuxta ipsorum & aliorum Patrum lectionem, Misericordiam consecutus sum, ut sim fidelis. Ex quo sic inferunt: ergo non qui futuri eramus fideles. Unde ad rem nostram illatione accomodata arguo sic. Deus prædestinauit elegit, vocatque prædestinatos, ut fideliter pie, sanctèque ex gratia sua viuant, & eisque vitæ suæ meritis æternam salutem, atque æternam vitam consequantur, ut fidei dogma est: ergo non prædestinauit elegit vocare eos, quia fideliter pie sanctèque erant ipsi victuri siquid Patrum, & Conciliorum valer illatio: vnde, cumque fidelis illa, pia, & sancta vita à prædestinatione habeatur. Postremum hoc addidi, ne quispiam putet consequentiam hanc Conciliorum, & Patrum contra Pelagianam, ac Semipelagianam merita pure naturalia, quæ ea illatione confutabant, solummodo tenere, non autem contra merita ex Dei gratia profecta: etenim consequentia hæc, non ratione materiz, sed formæ tenet: ut enim sapienter animaduertit S. Thom. 3. part. quæst. 2. artic. 1. & quæst. 29. de verit. articulo 6. particula ut causam finalem

DD d. denotat;

denotat; particula vero quia causam designat efficien-
tem, ad quam intentionali sua motione, & efficacia
meritoria causa spectat, & quæ absolute sua exi-
stentia causare nequit, ut cunctis Philosophis, & Theo-
logis est notum: cum autem causa finalis ac proprie fina-
liter mouens affectum erga ipsam, ut sit, debeat ad effe-
ctum suæ existentie ad quem, ut sit, mouet, neque ab-
solute esse, neque ut absolute existens voluntati proponi
ad effectum illum desiderij, ut absolute sit, excitandum
(ecquis enim desideret, ut aliquid sit, quod absolute est,
& esse iam anteacho prænouit) immo vero positum non-
dum existens proponi voluntati debet, ut ad absolute exi-
stentiam suæ affectum, & desiderium finaliter moueat: cum
autem, ut meritorie, & actiue intentionaliter moueat fi-
delis suæ, & sanctæ vitæ, ut particula illa quia denotatur,
absolute existens supponi, ac prænosci debeat, nihilque
absolute existens, ac non existens esse, ac proponi simul
sine contradictione possit, implicat plane aliquid (quid-
quid illud sit) causare, ac mouere finaliter voluntatem
ut in se absolute sit, ac simul eandem meritorie seu actiue
intentionaliter mouere, quia est: quare ratione formæ
nec solum materia argumentum Patrum & Conciliorum,
ac subinde & hoc nostrum intentum concludit: imò ni-
vis consequentiæ Conciliorum & Patrum deducatur ut moue-
re finaliter, & ut sit, ac simul meritorie & quia est idem
ipsum ob deprehensam repugnantiam nequeat nullam
aliunde rationem materiæ de qua agebant vim eorum
consequentia habere, ut patebit cuius.

2. Probatur vltimus argumentum eorumdem Patrum pe-
rito ex eiusdem Pauli verbis ad Rom. 9. Cum enim non-
dum nati fuissent, aut aliquid boni egissent, aut mali, ut
secundum electionem præpositum Dei maneret, non ex ope-
ribus, sed ex vocante dictum est ei. (nimirum Rebecca
Genes. 25. num. 23.) quia maior (Esau reproborum fi-
gura) seruetur minor (Iacob prædestinatorum typo) sicut
scriptum est (Malach. 1.) Iacob dilexi, Esau autem odio ha-
bui, ubi, etsi, quæ in lege veteri fiebant, non autem ex
fide, & gratia per Christum opera à merito prædestinatio-
nis, & electionis ad salutem, fidemque, & iustitiam Paulus
excludit: ac proinde eo testimonio Patres contra Pela-
gianos, ac Semipelagianos vtantur, sunt autem duo in eo
testimonio, quæ omne meritum etiam ex gratia prædesti-
nati ad suam prædestinationem excludunt. Primum cum
non-dum nati fuissent, aut aliquid boni egissent, aut mali,
quibus omne meritum vniuersum ad electionem Iacobi
præ Esau in huius dominium, & dilectionem Dei erga
ipsum specialem, demeritumque omne Esau ad destinatio-
nem seruivit, & Dei odium (quo nomine eius, & præfati-
o. rum quos præfigurabat reprobatio significata iuxta Apo-
stolum est, sicut nomine electionis, & dilectionis Dei erga
Iacob, figuratorum in illo sanctorum prædestinatio) à
Paulo secluditur. Cum autem negato genere de aliquo
species eius negatione ipsa generis omnes negentur, recte
ex eis locis Spiritus Sanctus per Apostolum merita legis,
& naturæ, ac non ex fide, & gratia Christi præcedere
prædestinationi negat, atque ex eo loco Patres, & Con-
cilia Pelagianos, ac Semipelagianos, qui merita nature
prædestinationi, vel in totum, vel ex parte prætendebant
obtruncarunt: sed tamen cum merita etiam ex gratia
Christi sub genere illo meriti ad prædestinationem vni-
uersum negato, altera species sit, & contineatur: atque, si
prædestinationi sanctorum prætendantur eis locis à Pau-
lo memoratis, & explicatis, eiusque testimonio retunden-
tur. Secundum in eius testimonij parentesi illa continetur:
ut secundum electionem præpositum Dei (id est præ-
destinatio diuina iuxta interpretes Patres & Theologos
omnes) maneret: in ea vero rationem independentiæ
omni modo prædestinationis à merito quouis, & vnde-
cumque habito Apostolus dedit: quia nimirum Dei
prædestinatio ad salutem ex mera Dei electione gra-
uita, & misericordie vnius præ alio, quem non præ-
destinat, omnino est: id quod toto deinceps capite
probat.

3. Primo ex illo Dei ad Moysen Exod. 33. n. 19. Mi-
sererebor, cuius misererebor: & misericordiam præstabo, cuius
misererebor: igitur (inquit Paulus) non volentis, neque cur-
rentis, sed miserantis est Dei: cum tamen voluntas Dei
remuneratoria, ac meritis nostris excitata currentis & vo-
lentis esse agnoscat, ab eodem 2. ad Timoth. 4. n. 7. Bo-

num certamen certauit, cursum consummasti, fidem seruasti,
ideo reposita est tibi corona iustitiæ. Proinde scilicet, &
impenitentiam suam in Dei non prædestinantem, sed re-
probantis voluntatem his verbis proposita, quod alio-
quin: reprobis videantur posse retundere. Hæc inquit
obiectioni, quoad illationem reproborum in terminum
respondet Paulus: quia præsentis sui instituti non con-
sed à capite, & radice eam retundit, quantum facti præ-
senti suo instituto erat, ut fere, ac bene noster Cornelius
à lapide: sic enim Paulus statim à homo Græca loquens
atque homo cuius emphasis: & tu cum homo sit: quæ
qui respondeas Deo? ac si Hispane diceret: & tu qui
suo hominem os pones, & dimes, & dices: & tu qui
cerca de lo que el quiere, y con su infinita sabiduria y
dada dispone? Ita Gregor. 3. Moral. c. 3. Respondere Deo non
posse conuenitur, qui homo nominatur: qui per hoc quod
de humo sumptus est, iudicium superna diuinitis dignum
est. Huc igitur rationem quod contra Dei voluntatem
opponendum aliquid ab hominibus sit, nec de eo ratio
à Deo vndeque generanda, & ratione electionis, & prædesti-
nationis sat erat: idque ludi, & figuli sapient. 1. n. 21. &
Mat. 4. n. 9. & Ierem. 18. n. 6. adducto exemplo ludi.
Nunquid dicit figmentum ei, qui se facit: quid no-
si sit? Aut non habet potestatem figulus ex eadem illa
facere aliud quidem vas in honorem, aliud vero in
tuncel' am? quod si Deus volens ostendere, &c. vnde pro
arbitrij Dei æquitate, & ratione in eligendis prædes-
tandis ex eadem hominum massa (cuius absolute sit
premissæ Dominus est, multo magis, quam ludi figula
Dominus sit) aliquibus aliis relictis, & permissis in
reprobatisque à fide iustitia, & ceteris respondet in
terminis ut aiunt voluisse satis ostendere, cum exemplo lu-
di, mere passivæ se habentis respectu figuli, cuiusque de ipso
formatiue in hoc vel illud vas genus voluntas vtatur
ut inde nihil amplius prædestinatis, & electis ad suam
prædestinationem agere ostendat, quam si iustitiam, &
mere passivum quid respectu ipsos eligentis, & prædes-
tinationis sue forent: quare eam totam Dei absolute
grauitateque voluntati esse tribuendam (quod solum præ-
sentis instituti sui erat) alia ratione intermiscere, & per
vlu gratia Dei, reprobis etiam date, & aliunde, & aliunde
in terminis eorum obiectioni satisficeret, ut vbi in
stituto & ad speciale id institutum satisfacti. Dicitur
fere esse Cornelij à lapide interpretationem: quia ipse
non tam de prædestinatione, & reprobatione ex præ-
voluntatis diuine affectiue præparatis salutem, & per
sue damnationem: sed gloriificationem vel damnationem
vel male absolute meritis intelligit, ut concludit, & rep-
genitum.

4. Verum germaniorem sensum nostrum non de ef-
fectibus electionis, ac prædestinationis à Deo vult per
alio, sed de electione, & prædestinatione nobis dicere
illa, cum non-dum nati, &c. Cuius rationem parentesi
illa (ut secundum electionem, &c.) Paulus præter
sunt enim, & textus de electione, seu electione, & ius-
ta ratio de proposito, seu prædestinatione: ac iustæ
Patres, & Scholastici de eis hunc textum intelligunt, &
contra Pelagianos, & Semipelagianos eos locis vtantur
nec alio Cornelij vti possent: siquidem ad vocacionem
ad fidem, & iustitiam populi gentium præ Iacobo ex ope-
ribus gratie quidem suæ, ac semper ad præmium, ac præ-
nam æternam opera Deus expectat, ut confiteor fecerit
velit, ut iam expendamus: quare in nostro fecerit
Dei electionem, sed secundum opera præpositum Dei
neret contra Pauli sententiam: neque absolute præter
quidquam boni egissent, aut mali, ut Iacobi electionem à
dilectione diuina, atque Esau odio, & reprobatione in
exemplum adducta Apostolus & contendit, & ostendit.
Ratione vero Pauli sic argumentor. Prædestinatio, &
propositum Dei, siue ad salutem, siue ad iustitiam, siue ad
cundum meram Dei electionem, ac præ iustitiam
diuinæ exercitium, & gratiam voluntatem: atque si
operibus prædestinati vndequeque, etiam ex Dei gratia
habitis præpositum, & prædestinatio vnius præ alio
Deo haberetur, neque electi, nec maneret secundum
eam Dei electionem & præ iustitiam, & gratiam

Dei voluntatem: ergo non est ex operibus prædestinati etiam ex gratia profectis. Maior est textus ipse parenthesis illius confirmata à Paulo ex textu Exodi: ac rursus illis verbis: & illatione Pauli: *Igitur non est volentis, neque currentis, sed a misericordia Dei*: ac rursus exemplo Iuri: & figuli, qui ex potestate, & dominio, quod in lutum habet merito, & puro absque ulla differentia, aut motu oblato ex parte massæ (omnino substantiæ, qualitatibus & conditionibus eiusdem) ut præ alia massæ parte in vas contumelie relictæ eligatur in vas honoris: inde enim ostendit Paulus ex sola sapientie suæ in rationales omnes creaturas potestatis iure, & dominio absque ulla qualitatibus, aut conditionibus ex parte massæ hominum totius suæ originali, siue actualibus infectæ, vel etiam puræ, siue in puris naturalibus oblatæ, (si ita offerretur) Deum ex misericordia, & pure gratuita voluntate posse de facto eligi eius partem in vas honoris: & misericordiam quod ipsum est illam prædestinare (& eligere) alia parte pro suo merito arbitrio in vas contumelie, ita: & indignationis relictæ.

5. Minor vero Syllogismi proximi probatur facile. Primo: quia quod ex pura misericordia, & mero dominio, gratuitaque voluntate Dei sit, nullam aliud motuum habet, quam sui ius domini, & misericordie alienæ subleuationem, & beneficentiam gratuite, & liberalis exercitium erga illum, circa quem exercetur, ex parte huius appositum. Atqui si electio, & prædestinatio propter opera, & merita electi, & prædestinati etiam videretur profecta foret aliud motuum ex parte prædestinati haberent: ergo non esset prædestinatio, & electio pure misericors & gratuita ac liberalis, sed remuneratoria, quæ gratuita, ac liberali contradicit: unde & illa Patrum contra Semipelagianos consequentia, *Ergo iam gratia non est gratis*, & vigentius tenetur: siquidem illi non quidem meritum absolute tale, vt contraria præsentis nostræ opinio, sed anslam quandam, & occasione tenuissimam à prædestinato oblatam Deo ad electionem, & prædestinationem contendeant. Dices hanc anslam cum ex puræ naturæ vitibus Deo offerretur, nihil gratiæ ex parte Dei supponere: ac proinde consequentiam tenere: *ergo iam gratia non est gratis*: ast in casu quæstionis præsentis supponi esse ex gratiâ, & auxilio, ac prædestinatione Dei, nec solis naturæ vitibus in vno genere profecta merita, & opera illa, quæ prædestinationem, & auxilia Dei causant in genere alio: ac proinde gratiam, prædestinationem, auxiliumque Dei, vt operum causam, & radicem absolute supponere, quam sui causalitate nequeunt proinde destruere: quare non valere consequentiam illam in supposito quæstionis præsentis, quod ex Dei gratiâ, & prædestinatione ea opera eliciantur. Cæterum suppositum quæstionis non est de operibus ortis ex gratuita pure misericordia, ac liberali prædestinatione, & auxilio, seu auxiliante gratia Dei, quæ gratia, & gratuitum donum formaliter est: sic enim supponeret contradictorium ad quæstionem: nempe, & voluntatem prædestinatam, & auxilium posse esse gratuita simul, & liberaliter habita, ac simul remuneratoria, & onerosa, quod quæstioni subditur, & principium continet alterutro modo decidendi quæstionem pro eius principij possibilitate, vel repugnantia statuta.

6. Aliud solum supposuimus ad quæstionem, in quo alij repugnantiam recognoscunt, alij possibilitatem: nempe, causalitatem mutam in diuerso genere, siue proxima, siue remotam, ac insuper merita de quibus disputamus non esse ex naturæ viribus sed ex supernaturali auxilio Dei, non autem ex gratuito & liberali Dei dono, & voluntate profecta respectu prædestinati, & electi operari vt ex quæstionis titulo, & explicatione patet. Hoc autem supposito atque aliunde ex Pauli testimonio, atque fidei dogmatibus, quod electio prædestinatio, & auxilium indebitum naturæ, & supernaturali gratuite, merque liberaliter, ac misericorditer respectu prædestinati habita, concessaque à Deo sint recte arguitur ratione gratuiti, & liberalis, ac pure misericordis electionis, & prædestinationis, ac inde gratiæ respectu prædestinati, quæ in eo auxilio inuenitur, meritis prædestinati ex ea electione, & auxilio profectis non potuisse prædestinationem, auxiliumque à Deo obtineri, quin quæstionis suppositum destrueretur. Iam quod responderetur argumento ex repugnantia affectus, & doni liberalis, ac simul remuneratorii, & onerosi ad rem non est. Si enim repugnat eadem affectui, & electioni diu-

niæ (vt vere, repugnat) remuneratorii meriti, ac solum liberalem & gratuitam simul esse: cum pure liberalem fuisse gratuitamque, ac misericordem ex scriptura habeamus, eam ex meritis prædestinati, etiam ex supernaturali auxilio ortis, esse non posse euidens est, vt contendimus: quod adhuc esse in radice ex gratia unde merita illa prouenerent (implicatione demonstrata omnia) satis non esset, vt electio, & prædestinatio in se absolute gratuita, liberalis pureque misericors diceretur, sed cum addito in radice in se autem onerosa, & remuneratoria, vt voluntati Dei dandi gloriam executiue ob merita iustorum ex auxilio gratiæ profecta euenit, in se scilicet onerosam absolute: remunerariamque solum esse, ac tantummodo liberalem, & gratuitam in radice, & hic quidem radix principiumque gratuitum reperimus in voluntate dandi gratiæ auxilia quæ absolute, & merita præmianda & voluntatem Dei executiue præmiatiuum præcedit: in casu vero nostro minime.

7. Etenim prædestinatio, & electio, ex qua auxilia supernaturalia ortum habent, tanquam ex partiali, & essentialiter requisito motu ob merita absoluta adeo concipienda, habendaque est, nec nisi ob illa potest à Deo concipi, & haberi, atque in se absolute esse. Unde in nullo signo possunt absolute auxilia supernaturalia, & merita inde orta præcedere, in quo remuneratoria absolute electio, & prædestinatio non sit quare radicem, principiumve aliud ad ipsam etiam in alio genere causæ gratuitum, pureque liberale ratione meritum ab auxilio supernaturali prouenientium ex parte Dei, nullatenus potest supponi: vt ad voluntatem Dei executiue præmiatiuum supponitur in gratuita, merque, liberali voluntate Dei auxilium dispositiua, & collatiua, quæ absolute in se posita, & auxilia, & merita, & præmiis illorum executiua voluntatem antecedit: quæ obinde gratuita, seu gratiosa in radice voluntatis illius, dispositiua, & collatiua auxiliorum dici merito queat. Vnde constat distinctionem illam ad gloriam, siue prædestinationis proprie dictæ ab Okamo, Gabr., & Cather. tentatam, & assertam, in prædestinationem, siue electionem ad gloriam prædestinatorum præ aliis non prædestinatis, seu præcitis ante absoluta merita ex supernaturali Dei auxilio, vel post illa de propria Dei prædestinatione, quæ de facto sunt, implicatorem, quoad secundum membrum distinctionis esse. Cum omnis prædestinatio, vt bona opera essent, pure liberalis, gratuita & misericors fuerit ex scriptura, & Patribus. Ac denique quia prædestinatio à voluntate conferendi auxilium ad meritum de facto ex illo habendum, & coniunctum cum finis assentione inchoatur: cum sit in illa præsentia, & preparatio beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur quicunque liberantur: nec possit meritis inde ortis obtineri, quia principium meritis, quovis gradu tale, nequeat sub meritum cadere, vt sæpe alias ostendimus contra 3. de Incarnat. d. 3. q. 3. cert. 1. n. 3, & controu. 6. d. 1. q. 4. maxime cert. 7. quare neque hic sit longius repetendum. Hæc autem quæ posuimus omnia atque merita per modum pretij & solutionis, & ordine intentionis soatistico, atque executiua, & absolute impugnant, quocumque enim modo merita explicantur, si Deum ad prædestinationem, & auxiliorum electionem, & collationem meritorie moueant, iam gratia non foret gratia, neque electio, prædestinatio, & illorum collatio misericors, & gratuita: ac insuper consequentia illa Patrum & Conciliorum non tenerent: & hæc sint in præsentiarum satis. Propterea conclusio hæc, de facto loquendo, omnium Theologorum est cum S. Th. 1. p. q. 2. 3. a. 5. & 1. 2. q. 1. 4. art. 5. quos sequuntur Vasq. 1. p. d. 91. c. 6. Soar. 2. de causa prædest. c. 20. Valent. 1. 2. q. 1. 4. a. 5. d. 4. vbi Zamet. d. 4. art. 4. Trubal. 1. p. d. 76. c. 2. Horitz d. 28. c. 2. n. 8. Granados 1. 7. d. vlt. Ioan. Præpos. 1. p. q. 2. 3. a. 8. dub. 4. Falol. ad eand. q. art. 5. n. 2. & 3. Commenta. 1. 1. & hi quidem omnes conclusionem negatiua de possibili etiam tuerentur: quia principium meriti sub meritum cadere posse reperant impossibile; si tamen Soar. excipias 2. de causa prædestinationis cit. c. 20. cit. & 3. p. to. m. 1. 10. sect. 4. distinctione illa sua ordinem intentionis & executionis principium meriti ordine executionis posse sub meritum ordine intentionis venire docens, & Granados loc. cit. qui eandem conclusionem de possibili tueretur.